

kens muld, · morgentime underfuld, · gryets mestertykke. · Gemt i græssets gyldne som · ligger du i dug og drøm, · fingerbøl af lykke *Harald H. Lund* (61).

Velkommen, lærkeli! · Jeg véd ej strengespil · så sødt og rent og jublende så vide, · som disse tonedrag, · de glade klokkeslag, · der ringer våren ind ved vinter tide *Christian Richardt* (62).

Dens grå og simple dragt · kan ej med prægtigt farveflitter regne, · men sangens guld, det ægte, blev i dens strube lagt. · Med det forgylles vårens milde egne *Chr. Hansen-Tybjerg* (63). Ak forår, ser vi dig nok så tit, · vi røres dog som den første gang, · da barnet hørte din lærkesang! *Anna Baadsgaard* (64); den første lærke · slog nu sin trille, · som sprang en kilde · fra muldsort ager *Kai Hoffmann* (65); gyldne lærketunger · spiller i forårets åbne, blæsende gab *Cecil Bødker* (66).

Vesperklokke, ottesang, · kærere end malme · var for mig den røst, der klang · fra din skyldfri salme. · Lad mig møde denne fryd · som den første livets lyd, · hvis jeg af min sovn fornyet · glad skal gense gryet. · Savnede, du kom igen · efter mørkets dage. · Hjertet flyver mod dig, ven, · ak, men ser tilbage. · Véd jo, hvad du ikke véd, · salige uselvskhed. · Ak, hvad skal en synder sige – · du usvigelige! *Ludvig Holstein* (67).

Påny en dagnings lærkehær · fra nattens hænder strakt · med den befaling: gør nu vejr · i lysets morgendragt *Harald H. Lund* (68). Himmelstomer, græssets sør, · aldrig steg en morgenbøn · tindrende som din, du søde, · østens lys i møde *Ludvig Holstein* (69). Har vel fryd en kilde · mere klar og ren · end den ellevilde · skære lærketrille, · sprudlende fra gry til aften sen *Karl Jespersen* (70); en sør, usynlig tonesky · dybt ned i altet går · ved månegry, ved morgengry, · nu og om tusind år *Ulf Hoffmann* (71).

I lærkesangen dirrer sødt · al sommerdagens glæde *Anna Baadsgaard* (64), og lærken skriver Junis navn · på morgenskyens tavle *Harald H. Lund* (72). Høj og lærke hører sammen · i den danske sommerdag: · Oldtids-alvor, lærkegammen · tvandt sig i vort hjertes slag, · duggens fald mod aftentide · over højens brune ris, · lærkens triller, fyldigt-blide, · gennem nedgangssoles dis *Jeppe Aakjær* (73).

Lærkesangen, lærkesindet · gror af Danmarks gode jord. · Tusind svundne somres sørme · hvisker med i lærkens kor. · Frygtlös synger den blandt ravne · arbejdsrytmen i vort sind. · Det er den, der tidligst vågner, · hvergang våren ringes ind! · Stig da højt, du simple lærke, · favn det ganske danske land. · Slå dig ned, hvor Vesterhavet · kværner klittens hvide sand. · Syng fra hede-

bondens tofte, · sign hans tålmod og hans tro (a). Der er så skønt et lærkepar, · hvis sange signer Danmarks jord. · Den ene synger himlen klar, · når våren vågner mild og stor. · Den kvidrer og er solskinsdrukkens klukken. · Mens tider går og tider kommer, · nyd lærkens sang i Danmarks sommer. – Endnu kvidrer lærkekoret. · Dagen lang: kevit, kevit! · Lærkerne på frokostbordet · svarer: akkevit – kevit! (b) *Sigfred Pedersen* (74).

Når lærken kvidrer uforknyt, trods vind og bygevejr, · er det det danske folkesind, · der synger *Svend Rehling* (75). I morgensol hører hver vågnende by · en jublende strube mod blådiset sky, · en lærke, der synger i Danmark *Olav Løw* (76).

Dansk-amerikaneren Anton Kvist nævner lærken 24 gange i digitsamlingen »Lurerne kalder« (1927) med 34 hjemstavnsdigte.

Jeg blev sået, mens glade lærker sang · over grønne banker dagen lang. · Mens i dug jeg groede fod for fod · groede sangen sammen med min rod, · den som ydmygt lægger øret til · hører lærkens triller i mit spil. · Det kan kolde hjerter ej forstå: · jeg er lærkesangen på et strå *Jeppe Aakjær*, Havren (77). Å, lærke, hvorfor mon du er mig så kær? · Sendte Gud dig mon ud af sin himmel? · Det fjerne og salige bringer du nær, · din kvidrende sjæl gør mig svimmel. · Å, lærke, hvor stemmer du god og blid, · af lykke må jeg jo rødme. · Midt i en ond og øde tid · forjætter du sommerens sørme! *Fredrik Nygaard* 1918 (78).

Jeg gik mig hen ad ensom sti · med sorgen ved min side, · da fløj en lille fugl forbi · og sang med toner blide: · »Vi, vi, vi, vi er fro, · blandt blomster vi bo · og let vi i luften os sno« *Mads Hansen* (79); der synger under himlens blå · en lærkehær, et jubelkor *Viggo Stuckenberg* (80). Det er lærkernes tid. · Ad usynlige gange · piler deres sange · gennem en luft, · som er sitrende blid – · det er lærkernes tid *Ludvig Holstein* (81).

Da svang en lille lærke sig syngende i sky · og spredte sine vinger mod dagens første gry. · Den steg som fnug ibrisen til gyldne skyers top · og sluttet ikke visen, før sol var ringet op *Jeppe Aakjær* (82). Båret af lærkernes tindrende strenge · stiger en morgen mod himlen påny *Kirsten Aakjær* (83); lærken, morgenfuglen, stiger over skyen · og breder vingen kvidrende i morgenvinden *Axel Salto* (84); lærkerne stiger i svimlen · og skjuler sig højt for den hele egn · som rislende kilder i himlen (a); lærken løfted · sig morgensvimmel · og blev til ét med sin våde sang (b) *Hans Hartwig Seedorff* (85); en svirrende fjerbolt, der snurrer mod sky · og udløser sang ved sin flugt *Aage Lind* (86); det glitrer af vinger, · det kvidrer,

det klinger · med liftig lyd · som dråber, der triller · fra solstrålekilder. · Det er lærken, der stiger og kvidrer med stigende fryd *Valdemar Rørdam* (87); funkende som stråler af lyd stiger · lærkerne mod himlen *Otto Gelsted* (88), lærkerne steg mod himlen med il · som levende melodier *Johannes Jørgensen* (89). Nu skruer lærkens krop sig op mod himlen, · imens den perler sølv i sangens lyd *Johs. Kirkegaard* (90). Nu iler der en lydraket, · der ses mod himlen som en plet · og høres i spiraler. · Der er en lærkes glade sang, · som skænker rummets forårsklang · af spæde vårkoraler *Ib Paulsen* (91).

Lærken klattrer fra sin seng · i den morgenvåde eng · ad sin jakobsstige *Helge Rode* (92), og lysets himmelstige · af fred og glæde · står rejst hvor vejen svinger, · trin for trin, · på lærkevinger *Ove Abildgaard* (93). En sommerdal vil hjertet gerne være, · hvor lærken uophørligt stiger op, · med stadig større klangkraft i sin stemme · som var det sangen selv, der bar dens krop *Lise Sørensen* (94). I slyngninger stiger mod tronen af ild · den svirrende lærke, soldrukken og vild *Ludvig Holstein* (95); – lærken, der steg som en svimmel · til sjette og syvende himmel · og glemte sin hjemmel på jord *Søren Noe-Nygaard* (96); lærken klattrer dristigt op til Gud på sangens stige *Harald H. Lund* (97). Den hæved sig mod himlen og den sang! · Hver gang vi troede, at dens tusind bløde, · vidunderlige toners række sprang, · blev blot dens toner endnu mere søde · · og stadig mere smægtende, den svang · sig stadig højere, sin Gud i møde, · til sidst var den en lille prik, der hang · i sine toner, der blev ved at bløde, · · at dryppe på os, mens den gang på gang · forsvandt og kom til syne *Hakon Holm* (98); lærken forsvandt som en smudsig grå klode · beåndet af Gud mod det svimle blå *Børge Houmann* (99).

I årtusind steg lærken med sang fra en klynge · følfod i græsset, og lærken vil stige og synge, · når om årtusind der kaldes til forår igen! *Mogens Lorentzen* (100).

Lærken så jeg mod bygen stige, · som fødtes verden for første gang · Højt over agre og tøbruds-sige · som lysets spinkle herold den hang *Johannes V. Jensen* (101). Luftens glade sanger stemmer sine toner · til en liflig trille over høj og dal · for til sidst at svinde bort i blåets verden · på sin flugt mod himlen på en blank vokal *Niels Anesen* (102). En lærke fortaber sig i det blå, · den er kun et syngende punkt, · men nede i tuen er kone og æg, · og hjertet er syngende ungt *Otto Gelsted* (103). Lærken synger · lille grå fugl · oppe i det blå rum. · Det er dig. · Men jeg kan ikke se dig. · Mine pupiller er blå *Jørgen Nash* (104).

I skyen har lærken gjort fanglinen fast (a); som bundet til en elastisk snor · en lærke gynged et sted · og kasted sin ballast af sang over bord · og fyldte luften dermed (b) *Aage Lind* (105); lærken hænger i sin klokkestreg *Mogens Garde* (106). Over klitten hænger lærken. · Midt i himlens kæmpesklokke · høres den, skønt nu usynlig, · stadig hedere at lokke *Jørgen Emborg* (107); lærkerne ringer alt våren ind · småklokker i himlens klokke *Karl Gjellerup* (108). Højt oppe hænger lærken på spillende vinger · som en lille propel af sang *Otto Gelsted* (109), under himlen hænger lærken · som et fjernet bevinget frø, · for en lærke tænker hverken · på at kæmpe eller dø *Halfdan Rasmussen* (110). Lærker, der stiger og falder · og jublende bytter · plads i det svimlende blå · med jetfuglens dødsikre rytter *Niels Th. Mortensen* (111).

Lærker, som hopped af æg i vår, · svinder i himlens stråler. · Tonerne ned med lyset går, · samme sang som i tusind år *Thøger Larsen* (112). En urokkelig lærke i centrum. · Ud fra den går der stråler af lyd, · flimrende eger i hjulet. · Ligende på jorden ser jeg · himlens store hjul dreje rundt · om en lille, levende fugl *Benny Andersen* (113). Jeg har jublet som en lærke, · der står stille for at mærke · hjertets uforløste drømme · løses op af tonestrømme · · over jordens grønne tuer, · hvorfra bange øjne skuer. *Niels Th. Mortensen* (111). En lærkefugl så fjernt, så højt, · det er vort hjertes sang *Arnold Hending* (114); lærkernes lyse diskant · af drømmende vårmelodier, · der tager vort hjerte i pant *Hakon Holm* (115).

Lærken ler fra solskinsstige *A. C. Christensen* (116); en lærke gynger i sommerens luft · i et spind af vellyd, en stribé af duft *Hans Hartwig Seedorff* (117), tindrende kvidder, · et tonegnidder, · stryg som af stråler mod stråler *Thøger Larsen* (118).

En himmelbåret lærkelyd · besynger lyse sommerdage, · en rede og en mage. · Har jorden større fryd? *Johannes V. Jensen* (119); den lille fugl med ild i sine vinger, · hvorfra de underfulde toner ringer, · hvem der har hørt den jublende musik · kan fatte lærkens hjerte ikke springer? *Hakon Holm* (120). Når den lille lærke løfter · over markerne sin stemme · må vi føle dybt i hjertet: · det er her, at vi har hjemme, · vi vil aldrig kunne glemme · denne søde sangerrøst · fra et dunet fuglebryst *Kai Hoffmann* (121).

Har du fattet · at lærkerne sang · så uendelig fjernt · i det blå, · at det sang · hvor du ingenting så? *Halfdan Rasmussen* (122); – hør lærken, lærken overalt · usynlig som en duft · den jubler i den høje, klare luft · som sitrende fra ætrens sjæl ·

en tonekilde sprang - - det er som var det solen selv der sang *Axel Juel* (123). Fryd, rislende som fra lyskilden selv, - hvad jubler du for i dit lysstrå-lehvælv? - Bebuder du verden en blussende tro - på alle fornyelsens love *Ludvig Holstein* (81); højt fra et solfyldt, bundløst himmelrum - daler en ju-beldirrende lærketrille *Valdemar Rørdam* (124); runde toner risler i fald - fra lærkers sangglade struber *Poul la Cour* (125). Et kor af lærker under himlens kuppel hang - og dryssed luften fyldt af sang. - Ned over landet risled en regn af blanke triller - som sprang usynlig højt et væld af klingre kilder *Mads Nielsen* (126).

Lærkerne spænder fra jorden - til himlen en syngende streng *Knud Secher* (127); aldrig kildrede en lyd vort øre - som lærkens legen på sin lyse streng *Jeppe Aakjær* (128). Lykkefjern og ene - som en lille flimreprik - hænger lærken, mens den fylder - dagen med musik. - Det ser ud, som om dens vinger, - drevet af en ødsel trang, - klumper over lysets strenge - og forvandler ild til klang *Erik Bertelsen* (129); lærken slår solstrålestrenge *K. L. Kristensen* (130), lærker fylder himlens blå - med fine tonebånd, - som var det violiner små, - der klingrende i luften lå - i ivrig barnehånd *Knud Wiinstedt* (131).

Lærken fletter sin tonesnor *Axel Juel* (132), usynlige tråde, som lærkerne hæfter til himlen - og for-søver med sang *Hans Hartvig Seedorff* (103); højt oppe over det grønne græstæppe ... dirrede en lærkenode i sin usynlige streng *Ove Abildgaard* (134).

Og lærken kvidrer, kvidrer - og stiger over jord - og hælder ud bestandig - de blanke sangmetaller - som ballast overbord (a), vingestiger - i dybe him-melblåner - og drysser sangkrystaller - i fine intervaller - ned over muld og mig (b) *Knud Wiin-stedt* (135); lærkens blå krystalpiral - sang dagens melodi *Ib Paulsen* (136), lærkens perlerene melodi *Hakon Holm* (98).

Fjerter ringer en lærke, - men skjult i det blå, - hvis blandende vælde gør svimmel. - Det kimer, som kom det - fra solgudens færd - henover den strålende himmel *Marinus Børup* (137). Nu hænger højt over Danmarks have, - som klokker skjult i det skære gry, - de klingre lærker, og lifligt kimer - det årle kor under gylden sky (a). Den hører jeg, den hører jeg! Jeg ser dem, når de ringer. - De hænger under himmelen som klokker der klinger; - de kalder ind til kirke, til vårens store kirke, - til påskemorgen-andagt under bævende birke! (b) *L. C. Nielsen* (138). Har du hørt, hvor det klinger - med sølvtoner milde, - det er lærken, som ringer - til forårets gilde. - Langt oppe den svirrer - i lufthavets lag - og hamrer på klokken - med

småbitte slag *Chr. Hansen-Tybjerg* (139). Lærkerne står i en byge af sang - med sol på de sitrende struber *Mogens Jermiin Nissen* (140); dens strube er forsøvet - af en høstlige morgens dug, - klare sølvertoner drypper fra dens næb *Hans Hartvig Seedorff* (141), og lærkerne stiger om kvier og føl - og drysser i luften det klingende sølv *Knud Wiinstedt* (142). Ja, lærkevidrets sølvklang under vårblånet hvælv - var en syngende skælven gennem stjerneerne selv - og svimlende skjalv hjertet selv med *K. L. Kristensen* (143); lærkens sølvsitrende sang *Knud Wiinstedt* (144).

Det er en ensom, stille vej, - alene lærkerne du hører, - den tale de, usete, fører - med himmeldybet og med dig. *Jakob Knudsen* (145). Luften lever lykkeblå - i lærkemelodier (a); himlens dybe gemmer - var fuld af lærkestemmer (b) *Knud Wiinstedt* (146). »Tili, tili! Muli py!« - De kan, de vævre bitte fugle små - - »Uh rikki dikki duk - killik killik kullik!« - De synes også, himlen er blå *Jens August Schade* (147); lærken hældte toner ned fra himmelhvælvets bredder *Andr. Lund-Drosvad* (148); den æterbader - og kimer overstmidt lyskaskader, - der perler som en dug nedover Fyn. *Svend Sørensen* (149); i himlens vidder - lå lærkernes kvidder, - små syngende frug under solens brand *Thøger Larsen* (150).

Vilde lærker - som trommestikker - slår glædes-triller - på himlens låg *O. J. Riisberg Jensen* (151); og lærkens lille skyttel væver, - så højt du ser, så dybt du bor, - din himmel sammen med din jord *Poul la Cour* (152). Nu klinger himlens gyldne kop - af lærkens sang *Anton Kvist* (153); i tonesprojt styrter fra himlen - lærkeorkestrets dug-blanke kluk *Børge Houmann* (154). Da hvirvelle sig tusinde lærker - i luften med tak og pris, - og jubler så glad imod himlen, - som kom de fra paradiis *Vilhelm Gregersen* (155); - lærkerne himler op, o med en engels tunge *Frank Jæger* (156).

Det frommeste som jorden har - er lærkens aftentrille *Ludvig Holstein* (95).

Hedelærken, den liden fugl - bygged bag lyng på tue, - svang sig dog fra sit lave skjul - højt mod himlens bue *Carl Ploug* 1866. Jeg er kun sangerenude fra heden, - grå er min kofte og spinkel min røst, - jeg skal kun kvidrende vidne om freden, - brige de ensomme vandrørende trøst *Svend Rind-holt* (157).

En enkelt sølvklar kilde - slog højt sin lærketrille *Olaf Gynt* (158). Som lærkereder, som lærkereder - er hjem ved hjem over Danmark lagt. - Så værgeløse som lærkereder, - men dog de steder, - hvor ordet tryghed er ærligst sagt. *Mads Nielsen* (159).

Kristen Beck, Lærkesang (160); Jon Bentsen

(Jenny Blicher), Sving dig imod himlen, lærkelil (161); Harald Bergstedt, Lærken (162); Erik Bertelsen, Lærkesangen (129); St. St. Blicher, Hedelærkens velkommen hjem til nattergalen (1819); Den unge lærkes forårssang (1820), Den gamle lærkes forårssang (1820), Lærken (1838); J. Blicher-Clausen, Var det dig som sang? – Til lærken! – Sanglærken (163), Lærkevidder (164), (165); Kai Flor, Marts (166); Alex Garff, Morgenlærke (167), Lærke (168); Niels M. Gerald, Hedelærken (169); Vilhelm Gregersen, Til lærken (170), Den første lærkesang (171); Mads Hansen, Hvad fuglen sang. – Lærken og haren (172); Johan Ludvig Heiberg, Til lærken (173); Kai Hoffmann, Lærken (174); Axel Holst, Hedelærken (175); Ludvig Holstein, Sanglærken (176); C. Hostrup, Til lærken i høst (177); Johannes V. Jensen, Lærken (178), Lærken i Jylland (179), Lærken i Tibirke (180); Sv. Møller Jensen, Lærken (181); Karl Jespersen, Lærkens velsignalser (182); K. L. Kristensen, Lærken (185), Lærken (186); H. V. Kaalund, Lærken (58); Lauritz Larsen, Lærken (187); Ha-

rald H. Lund, Lærke på rede (188); Aage Lind, En lærke der stiger (189); Anna Nielsen, Lærken (190); Zakarias Nielsen, I marken (191); Søren Noe-Nygaard, Hyrdedrengen og lærken (96); Fredrik Nygaard, Lærken (192); Valdemar Olsen, Lærkeungerne (193); Peter Ommerbo, Lærken (194); Ib Paulsen, Lærkens bøn (91); Sigfred Pedersen, Hjemstavnsweise. – Lærkeparret (195); Aage Rasmussen, Aftenlærker (196), Lille lærke (197); Aage V. Reiter, Lærkesang (198); Chr. Richardt, Velkommen lærkelil (199); Svend Rindholz, Lærkesang (200); M. Rosing, Lærken (201); Valdemar Rørdam, Dybbøl-lærken (202); Knud Secher, Lærken (203); Ingeborg Maria Sick, Lærken som forsvandt (204); Chr. Hvid Simonsen, Lærken (205); Christian Sommer, Lærken (206); Sigurd Swane, Sommer (207); Knud Wiinstedt, Under lærkerne (131), Lærken (135a); Ole Vinding, Glædens fugl (208); Christian Winther, Lærkerne og jeg (209), Til vinter-lærken (210), Vi lærker under himlens blå (211); Mathias Winther, Lærken (212); Jeppe Aakjær, Den døde lærke

Den kåde hvalp gør ad den syngende lærke. Træsnit af O. A. Hermansen i „Originaltegninger af danske Konstnere“, 1873-90.

(213); O. Helms, Lærken i dansk Natur og Digtning (214).

LITTERATUR: (1) 1 a 910f 1,43; b 910e 142; (2) 194 18; (3) 164 421; (4) 707c 61f; (5) 260 20,1926,140; (6) 518 116f; (7) 583e 216f; (8) 782q 22f; (9) 753x 78f; (10) 345e 81; (11) a 438e 10; b 438 94f; (12) 799 68; (13) 695b 17; (14) 345e 87; (15) 695 50; (16) 381 73; (17) 300b 65; (18) 205c 28; (19) 226 90; (20) a 401f 211f; b 401j 80; (21) 707b 64; (22) 193 60; (23) 300d 26; (24) 265b 26; (25) a 628b 34; b 628 15; (26) 248 3,24; (27) 222f 21; (28) 401k 139; (29) 248b 1,202; (30) 222 8; (31) 361b 12; (32) 465 111; (32a) 71a 281; (33) 531d 30; (34) 401p 20; (35) 508e 13; (36) 261 2,2,305; (37) 20 98; (38) 782q 23; (39) 104 30f; (41) 702 344f; (42) 847 1,147; 703 1,103; (43) 464 10, 2; (44) 260 20,1926,148f; (45) 302 upag.; (46) 320 6, 9; (47) 772 62; (48) 308 124; (49) 572c 256; (50) 912d 33; (51) 336b 8; (52) 535 54; (53) 817c 1, 66; (54) 114c 65; (55) 367 308f; (56) 912g 115; (57) 913 11; (58) 493d 105; (59) 807 10; (60) 906g 44; (61) 537j 14; (62) Blandede Digte 1868,3; (63) 309b 30; (64) 120 31,43; (65) 345g 12; (66) 113b 40; (67) 360h 11f; (68) 537l upag.; (69) 360h 10; (70) 408 22; (71) 346b 30; (72) 537q 77; (73) 937o 118; (74) a 676c 26; b 676d 17; (75) 724 30; (76) 549 9; (77) 937k 136f; (78) 641 67; (79) 299 2.saml. 299; (80) 825e 250; (81) 360b 16,74; (82) 937m 25; (83) 938 45; (84) 758 6; (85) a 782e 69; b 782j 23; (86) 519 4.saml. 7; (87) 753j 105; (88) 270c 66; (89) 432 3; (90) 443b 53; (91) 670 20,32f; (92) 739e 102; (93) 1d 14; (94) 839 53; (95) 360d 54,131; (96) 632 16,67; (97) 537o upag.; (98) 352c 122,165f; (99) 368c 103; (100) 531h 24; (101) 401q 42; (102) 22 48; (103) 270h 58; (104) 597 18; (105) a 519c 19; b 519 2.saml. 42; (106) 267b 15; (107) 195 50; (108) 274d 99; (109) 270e 10; (110) 708e 5.saml. 7; (111) 577c 36,56; (112) 508f 9f; (113) 12 36; (114) 330c 36; (115) 352f 105; (116) 124 13; (117) 782 12 sml. 13; (118) 598 24; (119) 401u 89; (120) 352 19; (121) 345j 29f; (122) 708d 93; (123) 413 27; (124) 753r 27; (125) 140 9; (126) 622e 14; (127) 781 10; (128) 937g 193; (129) 56h 30f; (130) 467g 28; (131) 906d 10,19f; (132) 413f 58; (133) 782e 21; (134) 87 1f; (135) a 906 9f; b 906g 20; (136) 670c 17; (137) 118e 22; (138) a 692 10/3 1930; b 620e 13; (139) 309 17; (140) 631c 13; (141) 782 67; (142) 906i 21; (143) 467f 13; (144) 906e 22; (145) 455b 59f; (146) a 906d 19; b 906g 9; (147) Sjov i Danmark 1945,85; (148) 539 149; (149) 841 31; (150) 508i 71; (151) 403d 10; (152) 140d 9; (153) 477 22 sml. 40; (154) 368 35; (155) 280 44; (156) 424 23; (157) 734 19; (158) 288 9; (159) 622e 50; (160) 41 68; (161) 46 87-89; (162) 48 41f; (163) 70 8-10, 58-60,130-39; (164) 70b 27-30; (165) 70d 5f; (166) 223 43f; (167) 268b 13f; (168) 268c 25; (169) 271 12; (170) 280 102-04; (171) 280b 16f; (172) 299 63-66, 69f; (173) 320 6-10; (174) 345e 84-90; (175) 355 22f; (176) 360h 7-12; (177) 367 15-17; (178) 401n 9-19; (179) Digte 1901-41, 212f; (180) 401o 78f; (181) 404 9f; (182) 408 33; (183) 429 15; (184) 462 81f; (185) 467c 54; (186) 467e 49-51; (187) 506 12; (188) 537n upag.; (189) 519b 16f; (190) 609 21f; (191) 629 18; (192) 641 67; (193) 656 18f; (194) 657b 43; (195) 676c 62f, 26-28; (196) 718 31-33; (197) 718b 42; (198) 726e 29; (199) 729b 3f; (200) 734 19f; (201) 744 136-38; (202) 753j 105-09; (203) 781b upag.; (204) 786 29; (205) 789 19 sml. 24; (206) 811 63f; (207) 829e 30f; (208) 910f 1,43-46; (209) 912d 51f; (210) 912f 3-5; (211) 912i 197-99; (212) 913 11-13; (213) 937i 17-20; (214) 260 22,1926, 138-51.

„Ude på heden“. Træsnit af Otto Haslund i
M. Galschiøt: Danmark, I, 1887.

